

И колко могъ щъ да внимажъ,
За да достоинъ за тжъ честь станжъ,
И тжй при тебе всегда д' останжъ.
Тжй катъ му рекохъ връкнж далеко,
Отъ катъ мя нѣкакъ докътиж легко.
Тогазъ ся стрѣснхъ и ся събудихъ,
Нъ и на явѣ азъ ся принудихъ,
Волно-неволю безъ, да ся мажъ
Тжъ божыж волж да припознажъ.
Зачто м' оплѣнилъ былъ той срьдце-то,
Отъ катъ мя легко стрѣлнж съ крылце-то
И отъ тогыва вачъ г' оважавамъ
Служж му вѣрно и г' обожавамъ.

Пчелна и не на на Кант

Въ еднж цвѣтнж, въ еднж роснж,
въ еднж хладицкж градинкж,
Единъ день на мая мѣсяць
найдохъ си еднж дружинкж,
Благодатны-ты Дружици (а)
гдѣ си розове всеросны,
Съсъ Рознецвѣтарцж (б) купно,
берехъ си цвѣтоносны.
Тѣ си пѣяхъ прѣсладко

(а) Басносл. божества на благодать-тж.

(б) Басносл. божество на цвѣтя-та.